

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong bài Phúc Âm tuần này, Chúa Giêsu dùng những sự kiện có thực tại Palestine thời đó để làm bối cảnh cho dụ ngôn “Vườn Nho của Chúa”. Israel là vườn nho của Chúa là một hình ảnh quen thuộc trong sách các tiên tri “*Vườn nho của Đức Chúa các đạo binh là nhà Israel*” (Isaia 5:7).

Palestine thời Chúa Giêsu là nơi lộn xộn và thiếu tiện nghi nên chủ vườn nho thường sống ở nơi khác và cho tá điền thuê đất chỉ đến mùa sai người tới lấy tô. Có ba cách cho thuê đất. Có thể là trả bằng tiền; hay trả bằng số lượng nho nhất định bất kể thu hoạch được nhiều hay ít, hoặc trả bằng phần trăm của số lượng nho thu hoạch được.

Nông dân làm thuê thời đó rất nghèo nên họ thường bất mãn và hay nổi loạn vì sự bất công và chênh lệch kinh tế quá lớn giữa chủ và tá điền. Nên trong dụ ngôn các tá điền bắt các đầy tớ được chủ sai đến: đánh đũa này, giết đũa kia và ném đá đũa khác là chuyện thường xảy ra. Và chuyện tá điền giết người con thừa tự của chủ như trong dụ ngôn là chuyện cũng có thể xảy ra.

Vì hình ảnh vườn nho của Chúa rất quen thuộc trong văn hóa Do Thái, nên những người nghe Chúa kể dụ ngôn đều hiểu ngay ý Chúa muốn nói gì. Vườn nho là nước Israel, và người chủ vườn là Thiên Chúa. Các tá điền là các nhà lãnh đạo tôn giáo tức những người thay mặt Chúa coi sóc đất nước. Các sứ giả được sai đến là các tiên tri và họ thường bị từ chối và bị giết. Người con thừa tự đến sau cùng không ai khác hơn là chính Chúa Giêsu. Ở đây trong câu chuyện sống động Chúa Giêsu đưa ra cùng một lúc lịch sử và sự diệt vong của Israel.

Nhưng biết được việc thật và người thật của dụ ngôn Chúa Giêsu kể cho chúng ta nghe thì có dính líu gì tới chúng ta bây giờ là những người sinh ra và sống hơn hai ngàn năm sau khi câu chuyện dụ ngôn này được ghi lại hay không? Và dụ ngôn này có thể áp dụng gì vào đời sống chúng ta hiện tại chăng?

Khi đọc lại dụ ngôn này, có thể nhiều người trong chúng ta sẽ ung dung tự nhủ: Do Thái là Do Thái và Giáo Hội là Giáo Hội. Chúa đã trao đoàn chiên cũng như vườn nho của Ngài cho Giáo Hội, người quản lý cuối cùng mà Chúa đã chọn, vì thế không còn gì phải lo sợ nữa vì làm thế nào mà Giáo Hội lại có thể giết hại các tôi tớ Chúa và cướp đoạt vườn nho của Chúa như người Do Thái được!

Thế nhưng chúng ta không nên lạc quan với những nhận định trừu tượng và lý thuyết trên đây mà phải nhìn vào thực tại trước mắt. Thực tại này cho chúng ta biết rằng Giáo Hội là chính mỗi người chúng ta tức là Cộng đoàn dân Chúa. Cộng đoàn này gồm những con người bằng xương bằng thịt, mới chỉ được mời gọi và được ban ơn sủng để nên thánh, hay nên hoàn thiện, nhưng thực tế thì thường chưa thánh, chưa hoàn thiện, do đó vẫn còn có thể có những kẻ lười biếng không chịu làm việc trong vườn nho, tệ hơn nữa vẫn còn có thể có những kẻ hung ác đánh đập, hành hạ và thậm chí giết hại những người tôi tớ trung của Chúa, những người làm vườn tốt, để chiếm lấy vườn nho cho mình. Chính những ngôn ngữ chúng ta thường dùng cũng tố cáo sự chiếm đoạt có khi là vô ý thức đó.

Thực vậy, chúng ta thường hay nói: Con chiên của tôi, nhà thờ của tôi, giáo xứ của tôi, Giáo Hội của tôi. Trong khi đúng ra phải nói là: con chiên của Chúa, nhà thờ của Chúa, giáo xứ của Chúa, Giáo Hội của Chúa.

Nhìn vào vườn nho của Chúa, chúng ta thấy không thiếu gì những cây nho cành lá xum xuê mà chẳng sinh được một trái nào cả. Cũng chẳng thiếu những cành nho khô héo, èo uột vì chỉ còn dính hờ vào thân cây mà thôi.

Điều đáng buồn hơn nữa là cũng chẳng thiếu gì những tá điền, những người quản lý đã chiếm đoạt vườn nho Chúa làm gia nghiệp cho riêng mình. Họ mặc sức khai thác tùy theo ý họ muốn, miễn sao có lợi cho mình. Không thiếu những kẻ chỉ lo rào dậu, xây tường và kiến tạo những bồn đập nho, nhưng lại chẳng chăm sóc gì đến cây nho, khiến vườn nho Chúa mọc lên đầy cỏ dại và gai góc.

Hy vọng rằng cộng đoàn chúng ta không phải là những trường hợp nêu trên nhưng sẽ là một vườn nho nặng trĩu những chùm nho ngọt để tới mùa thu hoạch dâng lại cho chủ vườn là Thiên Chúa và được Ngài thưởng công và khen ngợi vì chúng ta đã trung thành chăm sóc cẩn thận những gì Ngài đã giao phó cho chúng ta.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh